

Órizd e kincset, mint bölcsőben a gyermeket!
Ringasd két karodba fogva, mint mosolygó kisdedet!
Órizd, s vigyázd a puha pázsitot, a milliányi életet,
madarat, fát, virágot, s a csodaszép kék eget!
Tanítsd, tanítsd a gyermekedet, hogy érezzen
iránta végtelen tiszteletet!
Ne taposs bakancssal az ibolyára,
ne tépd a virágot, ne tépd le hiába!
Halld meg a zenét, mit tücsök hegedül...
Csodáld meg a bércet, s érezd legbelül, hogy
kell a fény, kell a nyár, kell a patak és kell a hervadás!
Hová lenne a világ, ha nem láthatnánk többé
a Nap arany sugarát, hófehér felhőt, a csillagos éjszakát?
Ne hagyd tovább sírni a Földanyát!
Töröld le könnyét, adj neki vigasztalást!
Álmában alszanak a gyárok, s nem hallja hangját,
a csikorgó gépek morajának.
Ott színes, vidám az élet, üzenj neki álmodó, gyönyörű
meséket! Lépkedj csendesen rózságya mellett,
simítsd meg homlokát, mint anyját a gyermek...
Órizd, őrizd az álmát, hogy jobb és szebb legyen a világ!
Ragyogjon mosolya, csengjen, mint harangvirág!
Tündöklő arcában fürödjön az öröm,
puha párnán szunnyadjon, ahol a hit örök!
Hagyd nyugodni, üzenj neki csodát, hogy vigyázol Rá,
álmodja tovább!